

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968314240/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

lade sig anfegte af John Bridges Ord, »det viser sig dog, at en Afgud er Intet i Verden; thi den, de tilbede i Dag, den bespottede og nedtrædede de i Støvet i Morgen. Men alt dette er intet Andet end Beviser paa, at de mangle den sande Gud, og at de ikke kunne finde ham, og at de ville opfylde den tomme Plads, snart med det ene Afgudsbillede, snart med det andet.«

»Jeg havde nu tænkt, at han skulde blive vel forsørgt,« sagde den gamle Fulton, »for De har handlet som en Fader imod ham, Hr. van Gehlmuyden, og De vilde vist heller ikke nu slaae Haanden af ham, hvis han ikke selv havde stødt sin Lykke fra sig. Jeg havde tænkt, at han skulde blive sine yngre Søkendes Støtte, naar jeg engang gik bort, men det er nu Alt forspildt og tilintetgjort.«

»Jeg gik op til ham,« sagde Jonathan Kemp, »og jeg traf ikke blot ham, men ogsaa hans Stalbroder, der skal være en studeret Mand, som de sige, og ovenikjøbet en Avisskriver og Versemager, og han talte til mig om en Gud, der skulde findes i Kunsten, og om en anden Gud, der skulde findes i Fjelde og Skove; men jeg sagde ham, at der var ingen anden Gud, end den, der findes i Kirken, i Ordet og i vor Udlæggelse deraf. Da sagde han mig, at den, der stod nærved den Kirke, som jeg og mine Lige havde bygget, han stod ofte langt fra Gud og fra Christus. Men da havde jeg hørt nok, og jeg rystede Støvet af mine Klæder og gik min Vej.«

»Det er dog egentlig fra denne Franklin, at Ulykken kommer,« sagde den gamle Fulton, »for havde han ikke, som De selv har fortalt mig, sat ham de gale Griller i Hovedet at han var skabt til noget

»aparte, saa var det vel heller ikke blevet saa vanskeligt at styre ham.«

»Ja deri har I vel ikke saa ganske Uret,« svarede van Gehlmuyden, »men hvorfor vender I Ansigtet bort, John Bridle? Ja, ja, jeg mærker det vel, det er min Havfrue der stikker Jer i Øinene. Nu, hun fortjener nok, at I seer paa hende, hun er ellers kommen hid fra Holland, og andensteds kunde man da vel heller ikke gjøre Sligt; men de kostbare Skaller ere førte hjem fra Bengalen og fra det indiske og røde Hav. Jeg købte hende hos Capitain Brouwer fra Vliessingen, og hun har kostet mig meer, end een Dollar, det kan I troe — og Capitain Brouwer satte Livet til under den spanske Kyst, og det, mener jeg, var en Straf, fordi han lod mig betale hende saa dyrt; men saa er der da heller ikke et sligt Vidunder at see i hele den ny Verden, og skjøndt mine to Pagoder heller ikke ere at foragte, saa kan de dog nok ikke maale sig med hende.«

»Der har vi igjen et Afgudsbillede,« mumlede Jonathan Kemp; »ja, ja, det er fra Franklin, at Ulykken kommer,« tilføiede han høit, »deri har De Ret. Det er den samme Franklin, der mener at have udrevet Lynet af Herrens Haand, og dog siger Herren, at han selv har uddeelt Vei til Lynet; men nu mener denne Franklin, at han kan berede Lynstraalen en anden Vei, end den, som Gud har bestemt derfor. Hvad skal nu et troende Menneske sige hertil, er dette ikke Ugudelighed, er dette ikke aandelig Hovmod, er dette ikke at sætte sin egen Viisdom over hans, som dog er al Viisdoms Kilde?«

»Saaledes maa De ikke udlægge det,« svarede John Bridle, »Ingen formaaer at rive Lynstraalen ud af